6 Ιανουαρίου 2020

Σε Ένα Μαγαζί στη Δράμα Σερβίρουν Ένας Τυφλός και μια Κοπέλα με Σύνδρομο Down

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)

Το μεζεδοπωλείο/παντοπωλείο «Με... νού», δίνει δουλειά σε ΑμεΑ. «Δεν θέλουμε να

έρθει ο κόσμος επειδή θα μας λυπηθεί, αλλά επειδή θα τους αρέσει», λένε.

Κείμενο Κώστας Καντούρης; φωτογραφίες Αλέξανδρος Αβραμίδης

Στην περιοχή Διοικητηρίου της Δράμας, σε έναν δρόμο κέντρο–απόκεντρο, τη Δημοκρίτου, υπάρχει ένα ξεχωριστό παντοπωλείο–μεζεδοπωλείο. «Με... νου», γράφει στην είσοδο και δημιουργεί προσδοκίες αναζήτησης. Είναι κάτι σαν τα παλιά μπακάλικα, που έχουν λίγα απ’ όλα να ψωνίσεις, αλλά και ούζο, μεζέ και καφέ. Όταν μπαίνεις, συναντάς έναν ευθυτενή 45άρη να κρατάει με μαεστρία τον δίσκο και να σερβίρει στα λιγοστά τραπέζια. Ο Πασχάλης. Και από πίσω του ένα χαμόγελο να... τρέχει για να συμπληρώνει τις παραγγελίες. Η Μαρία. Στο παντοπωλείο και στους μεζέδες, η Δήμητρα και η Ελισάβετ. Όλοι τους, κάνουν ξεχωριστό το μαγαζί. Με μία λεπτομέρεια: ο Πασχάλης είναι τυφλός και η Μαρία έχει σύνδρομο Down.

Ο ΠΡΌΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΌΓΟΥ ΑΜΕΑ ΔΡΆΜΑΣ, ΔΗΜΉΤΡΗΣ ΜΠΌΣΚΟΣ (ΔΕΞΙΆ), ΜΕ ΤΟΝ ΑΔΕΡΦΌ ΤΟΥ ΚΑΙ ΣΕ

Το «Με... νου» δημιουργήθηκε με μεράκι, από τα μέλη της Κοινωνικής Συνεταιριστικής Επιχείρησης (ένταξης) «Αλληλέγγυα Συνεργασία». Μέσα σ' αυτήν, είναι ο πρόεδρος του συλλόγου ΑμΕΑ Δράμας, Δημήτρης Μπόσκος, που είναι τυφλός. «Ήθελα να φτιάξουμε έναν χώρο να συνυπάρξουν τα άτομα με αναπηρία, με τους αρτιμελείς. Να συζητήσουμε, να γνωριστούμε καλύτερα», λέει στο VICE Greece. «Ένας από τους βασικούς στόχους είναι η ένταξη των ατόμων με αναπηρία στην αγορά εργασίας», συμπληρώνει. Στο «Με... νου» εργάζονται, ήδη, ο Πασχάλης Μπόσκος, επίσης τυφλός και η Μαρία Τσοκατσίδου, με σύνδρομο Down. Τη μέρα που πήγαμε, ένας καινούριος, ο Παναγιώτης, «γνώριζε» το περιβάλλον.

Κι αν το μαγαζί έγινε για να επιτευχθούν οι στόχοι που έχουν να κάνουν με την ένταξη και την εξωστρέφεια των ατόμων με ειδικές ανάγκες, η κατάληξη πήγε ακόμη παραπέρα. Τα τραπέζια είναι καθημερινά γεμάτα, επειδή και οι μεζέδες είναι εξαιρετικοί. Το παντοπωλείο ξεπουλάει, αφού τα προϊόντα είναι επιλεγμένα -και μόνον- από τη Δράμα. Ότι δεν παράγει η Δράμα, το παίρνουν από τις Σέρρες, την Ξάνθη, την Αλεξανδρούπολη. Τη γειτονιά. «Το σύνθημά μας είναι "οι γεύσεις του νομού συναντήθηκαν στο "με... νου"», λέει ο Δημήτρης Μπόσκος, που βλέπει το όνειρό του να γίνεται πραγματικότητα. «Έχουμε καταφέρει να νιώθει ο κόσμος οικεία. Πάμε πολύ καλά, είμαστε ανοιχτά από τις 7 το πρωί ως τη νύχτα. Νιώθεις ότι όσοι έρχονται, τους αρέσει. Σκοπός μας δεν είναι το κέρδος. Όμως δεν θέλουμε να έρθει ο κόσμος επειδή θα μας λυπηθεί. Αλλά επειδή θα τους αρέσει», λέει ξεκάθαρα ο Δημήτρης.

Η ΜΑΡΊΑ ΕΊΝΑΙ 17 ΕΤΏΝ, ΈΧΕΙ ΣΎΝΔΡΟΜΟ DOWN, ΤΟ ΠΡΩΊ ΠΆΕΙ ΣΧΟΛΕΊΟ ΚΑΙ ΜΕΤΆ ΣΤΟ ΜΑΓΑΖΊ

Η Μαρία στα 17 της, το πρωί πηγαίνει στο δημόσιο σχολείο και μετά στο «Με... νου». «Νιώθει σημαντική, της αρέσει η διαδικασία, δεν βλέπει την ώρα να έρθει εδώ. Λέει "πάω στη δουλειά", την αγαπάει ο κόσμος και το εισπράττει». Η Ελένη Γιόφτσου είναι μέλος της Κοιν.Σ.Επ. και απολαμβάνει ότι ο στόχος του μεζεδοπωλείου για την κόρη της έχει ήδη επιτευχθεί. Η 17χρονη Μαρία, γεμάτη χαμόγελο, σερβίρει και εξυπηρετεί τους πελάτες. Κυρίως όμως διασκεδάζει. «Θέλω να έρχομαι περισσότερο εδώ παρά στο σχολείο. Θέλω να κάνω ένα επάγγελμα», αναφέρει κοιτάζοντας μέσα στα μάτια τον συνομιλητή της. Μέσα σε μια στιγμή φεύγει να συνεχίσει το σερβίρισμα και ενημερώνει: «Θέλω να γίνω

τραγουδίστρια. Ξέρω να τραγουδώ και θα βγάλω και αφίσα», ξετυλίγει το όνειρό της.

«Το χαίρομαι που με σερβίρει ένας τυφλός. Αυτός που βλέπει έχει περισσότερες πιθανότητες να του φύγει ο δίσκος». Ο Μαρίνος Μπούτσκας έχει γίνει θαμώνας στο «Με...νου». Του αρέσουν οι μεζέδες και με την παρέα του απολαμβάνουν το μεσημεριανό τους τσίπουρο. «Εγώ είμαι μετανάστης στη Γερμανία. Εκεί υπάρχει άλλη αντιμετώπιση σ' αυτούς τους ανθρώπους. Είναι πολύ καλό για τα ίδια τα παιδιά που το έκαναν αυτό», είπε ο Τρύφων Στάικος, που πλαισιώνει την ίδια παρέα.

Ο ΠΑΣΧΆΛΗΣ.

Ο σερβιτόρος με προβλήματα όρασης είναι ο Πασχάλης Μπόσκος, αδερφός του προέδρου. «Καθαρόαιμος τυφλός», συστήνεται και αυτοσαρκάζεται διαρκώς. Είναι όμως σοφός. Βγάζει κουβέντες που δεν τις ακούς συχνά. «Η αναπηρία μου μ’ έμαθε να βλέπω. Ίσως μέχρι τότε ήμουν σαν τους άλλους, που απλώς κοιτάνε». Αισθάνεται όσο κανείς άλλος την αγκαλιά των ανθρώπων στο δημιούργημά τους και όταν τον ρωτάνε πώς τα καταφέρνει να σερβίρει αφού δεν βλέπει, είναι αφοπλιστικός: «Το μεράκι με βοηθάει να το κάνω. Άλλωστε δεν είναι τίποτα να πάρεις έναν δίσκο». Και συνεχίζει ανάβοντας ένα τσιγάρο στο εξωτερικό του καταστήματος: «Πρέπει να περάσουμε ένα μήνυμα και να πούμε ότι είμαστε κι εμείς εδώ. Η Πολιτεία αναπαύτηκε και πάρκαρε τα άτομα με αναπηρία στα επιδόματα. Κι εμείς όμως έχουμε ευθύνες. Αναπαυτήκαμε. Μέσα απ’ αυτό που κάνουμε θα δούμε τις αλλαγές στις επόμενες γενιές». Η νοοτροπία των ανθρώπων δείχνει να είναι αυτό που τον απασχολεί. «Η αναπηρία δεν είναι ανάθεμα, ούτε κατάρα», ξεκαθαρίζει.

Πάλι μέσα στο παντοπωλείο–μεζεδοπωλείο όπου δύο κοπέλες ετοιμάζουν τους μεζέδες και πουλούν τρόφιμα από τη μαναβική. Η Δήμητρα Μπόσκου είναι αδερφή των Δημήτρη και Πασχάλη. Και τόσο περήφανη. «Δεν φαντάζεσαι πώς νιώθω γι’ αυτούς τους ανθρώπους», λέει και τα μάτια της βουρκώνουν. «Δεν έχουν παραπονεθεί ποτέ για όσα αντιμετωπίζουν. Δεν τους άκουσα να λένε μια κουβέντα για όσα περνούν. Αντλώ τόση δύναμη απ’ αυτούς». Η κουβέντα γυρίζει αμέσως στους πελάτες και πώς αντιμετωπίζουν το ξεχωριστό εγχείρημα. «Πιστεύω ο κόσμος αρχικά έρχεται να δει τί είμαστε. Το έχουν ακόμη μπερδεμένο στο κεφάλι τους. Φεύγουν όμως με τις καλύτερες εντυπώσεις. Από τους μεζέδες μας και τα χαμόγελά μας. Είμαστε όλοι μια παρέα».

Η 17ΧΡΟΝΗ ΜΑΡΊΑ.

Καθημερινά στο «Με... νου» βρίσκεται η Ελισάβετ Παζαρλή. Είναι εθελόντρια και προσφέρει στην κουζίνα και στο παντοπωλείο, επειδή το σερβίρισμα το έχουν αναλάβει ο Πασχάλης και η Μαρία. «Είναι σαν δικό μου μέρος, μοναδική εμπειρία μόνον να βρίσκεσαι μ' αυτούς τους ανθρώπους. Μόνον αγάπη σου δίνουν. Δίνουν την ψυχή τους για όλα όσα κάνουν. Είναι ευλογία αυτό που ζω». Και δεν είναι μόνον αυτή. Ο Μένιος επισκέπτεται συχνά το μαγαζί και πλέον φοράει και την κόκκινη ποδιά του προσωπικού. Επισκέφτηκε το «Με... νου» ως πελάτης, πήγε και ξαναπήγε, μέχρι που έγινε εθελοντής. «Γίνεται μία πολύ καλή προσπάθεια. Οι περισσότεροι έχουν άγνοια για τη ζωή των ατόμων αυτών».

Ο Δημήτρης εξακολουθεί να κάθεται σ' ένα τραπέζι σχεδιάζοντας το επόμενο βήμα. «Έχουμε στόχο να κάνουμε δράσεις. Κάναμε το βιωματικό "Με... νου" στα τυφλά. Την ημέρα του λευκού μπαστουνιού βάλαμε στους πελάτες μας μία μάσκα ύπνου και τους δώσαμε ένα μπαστούνι. Να έρθουν στη θέση ενός τυφλού. Σκεφτόμαστε ήδη να κάνουμε έναν διαγωνισμό μαγειρικής με επιτροπές που θα είναι άτομα με αναπηρίες. Ακόμη και σήμερα ετοιμαζόμαστε για μία παρουσίαση βιβλίου», τονίζει.

Η ΟΜΆΔΑ ΤΟΥ «ΜΕ... ΝΟΥ».

Ο Πασχάλης από την άλλη σκέφτεται κυρίως πώς θα αλλάξει η νοοτροπία. Περιγράφει στο VICE Greece ένα περιστατικό, όταν ένας περιπτεράς στην πόλη τοποθέτησε μία πινακίδα πάνω στον «οδηγό» των τυφλών, στο πεζοδρόμιο. «Τον ρώτησα τι έγραφε. Μου απάντησε ότι ήταν διαφήμιση για παγωτά και του είπα: “σε λάθος μέρος την έχεις. Εδώ δεν θα τη δει κανείς, μόνον τυφλοί περνούν”. Την έβγαλε αμέσως». Φοβάται πως αν ήταν άλλος στη θέση του, που έχει αναπηρία, θα την πετούσε κλωτσώντας την πινακίδα. «Δεν μπορούσα να φανταστώ τη ζωή μου στρωμένη με ροδοπέταλα. Αλλά αν δεν μάθεις να πέφτεις, δεν μπορείς να σηκώνεσαι».

Πηγή: **vice.com**